

Jubileu 2025

www.jubileu2025.arqtgn.cat

PER A REFLEXIONAR

Els nostres màrtirs, testimonis vivents

Demà fem memòria del nostre bisbe Manuel Borràs i companys màrtirs. Si només ens limitem a fer-ne una commemoració anual quan toca, ens exposem que el pas del temps vagi difuminant el seu record i debilitant la força de la seva mort martirial, perquè no fou una mort natural sinó el resultat d'una guerra fratricida i d'una persecució religiosa on l'odi, la venjança i la violència anorrearen la convivència i sembraren arreu l'arbitrarietat i la follia dels crims i de la por.

La nostra Església en fou una de les víctimes més rellevant. Innombrables persones de tots els nivells eclesials, tant religiosos com laïcs, foren sacrificades per causa de la seva fe. Foren tres anys d'esglai, sense recursos i amb molta incertesa. Enmig d'aquest desgavell, entre l'odi i la calúmia, els nostres màrtirs vessaren la sang tot confessant la fe i escampant el perdó. Semblava que la fúria del mal volgués anorrear la convicció dels creients. No fou pas així. L'Esperit de Déu desvetllà el coratge agosarat de molts que, desafiant amenaces i posant en risc la pròpia vida, teixiren unes xarxes clandestines de comunicació entre persones, famílies i mossens. Així emergí ben viva una «Església domèstica»: comunicació de béns i de sagraments, una Església del silenci clamorós amb la força

genuïna i evangèlica de les primeres comunitats apostòliques, en la pobresa i amb penúries de tota mena, en l'angoixa permanent i amb el dol de la mort. En la seva nuesa es revestiren de Crist, batejats amb la sang del Crucificat. I per això tenien l'esperança segura de la Vida Nova en el Ressuscitat. Són aquells que anaven vestits de blanc i que un dels Ancians de l'Apocalipsi que estava al Tron de l'Anyell i es pregunta: «D'on venen aquests que van vestits de blanc? I respon: aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs» (Ap 7,14). Oh meravella, la sang vermella, als màrtirs els vesteix de blanc!

Aquest és el testimoniatge esperançat dels nostres màrtirs. És l'Evangeli sense glossa. No n'hi ha cap altre. I avui, què? No s'hi val amb un record convencional. Ells ens interpel·len i han de ser els nostres referents. S'atribueix a Tertulià aquella expressió tan encertada: «La sang dels màrtirs, llavor de cristians». Ells la sembren. Nosaltres l'hem de fer germinar. Ells ho feren en un context de persecució i expiant amb la seva mort els pecats de l'Església. Nosaltres ho hem de fer en un context d'indiferència religiosa generalitzada que potser és pitjor, perquè ens pot desmotivar. Encarnar en nosaltres el seu testimoniatge serà el millor memorial.

Francesc Manresa, pvre.

PAPA LLEÓ XIV

Una esperança plena d'immortalitat

Molts germans i germanes, també avui, a causa del seu testimoniatge de fe en situacions difícils i contextos hostils, carreguen amb la mateixa creu del Senyor. Com Ell, són perseguits, condemnats, assassinats. [...] Són dones i homes, religiosos i religioses, laics i sacerdots, que paguen amb la vida la fidelitat a l'Evangeli, el compromís amb la justícia, la lluita per la llibertat religiosa allà on encara és transgredida, la solidaritat amb els més pobres. Segons els criteris del món, han estat «derrotats». En realitat, com ens diu el llibre de la Saviesa: «Als ulls dels homes sofrien un càstig, però de fet tenien l'esperança segura de la immortalitat» (Sv 3,4).

Al llarg de l'Any Jubilar, celebrem l'esperança d'aquests valents testimonis de la fe. És una esperança plena d'immortalitat, perquè el seu martiri continua difonent l'Evangeli en un món marcat per l'odi, la violència i la guerra; és una esperança plena d'immortalitat, perquè, encara que van ser assassinats en el cos, ningú no podrà apagar la seva veu ni esborrar l'amor que van donar; és una esperança plena d'immortalitat, perquè el seu testimoniatge roman com a profecia de la victòria del bé sobre el mal.

De l'homilia del sant pare Lleó XIV en la commemoració dels màrtirs i testimonis de la fe del segle XXI, del 14 de setembre de 2025